

„Така се изминаха много мѣсеци. Самотно и печално живѣя въ тѣзи стѣни като отшелница. Хората ме прѣзиратъ, а животнитѣ се боятъ отъ менъ. Не мога даже да се наслаждавамъ отъ красотата на окръжаващата ме природа, защото не виждамъ денемъ никакъ, а само нощемъ, когато изгрѣе блѣдниятъ мѣсецъ; тогава само пада отъ очитѣ ми покривката, която ги забуля прѣзъ деня.

Кукумявката свърши и си изтри очитѣ съ крилото, тъй като споменитѣ за прѣживѣнитѣ скърби наново я просълзяваха.

Докато принцесата разказваше, халифътъ се замисли дълбоко.

— Струва ми се, — рече той — че между нашето нещастие и вашето има нѣкаква тайна връзка, ала азъ не виждамъ никакъвъ изходъ и не зная дѣ ще мога да намѣря ключа на тая загадка!

— Ахъ, Господарю, и азъ сжщо..., отвърна кукумявката, ала веднѣжъ, когато бѣхъ още съвсѣмъ малка, една гадачка ми прѣдсказа, че щръкъ ще ми донесе голѣмо щастие. Сега, може би, азъ се досѣщамъ, по какъвъ начинъ бихме могли да се спасимъ.

Халифътъ се зачуди много, и естествено, горѣше отъ нетѣрпѣние да узнае каква е работата. Кукумявката продължи:

— Злиятъ магьосникъ, виновникътъ на нашитѣ бѣди, обикновенно, веднѣжъ на мѣсеца, идва тука, въ развалинитѣ. Не далечъ отъ тукъ се намира една стая; тамъ той пирува съ другаритѣ си. Азъ често съмъ подслушвала: тѣ обикновенно се хвалятъ единъ прѣдъ другъ съ своитѣ зли дѣла. Може би той ще спомене нѣкакъ вълшебната дума, която сте забравили.

— О, скъпа принцесо! — извика халифътъ. Кажете само по-скоро, кога именно идва магьосникътъ и гдѣ е тая стая?

Кукумявката помълча една минутка и слѣдъ това продума:

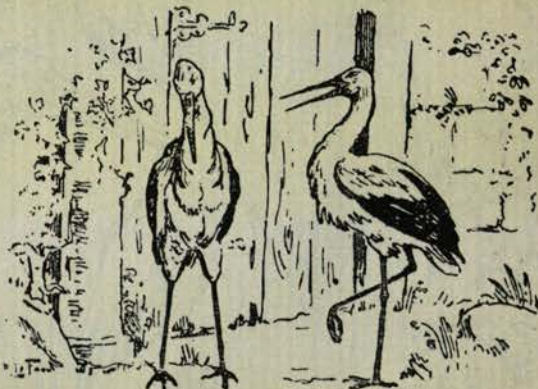
— Не ми се сърдете, но ще ви кажа това, само при едно условие.

— Говорете, говорете! — повтаряше Халидъ. — Заповѣдайте! Азъ съмъ готовъ да изпълня всичко.

— Работата е тамъ, че азъ бихъ желала освобождението, а то е възможно само при условие, че единъ отъ васъ ще ми прѣдложи ржката си.

Щъркелитѣ, като че се смутиха. Халифътъ даде знакъ на везира, да излѣзатъ за да прѣговарятъ по-добрѣ и по-свободно.

— Великий везире — рече халифътъ, слѣдъ като притвори вратата, — наистина, това е единъ

безуменъ пазарлъкъ, но ти би могълъ да се съ согласишъ.

— Но за какво? — попита везирътъ. За да ми издере жената очитѣ ли, ако се върнемъ нѣкога въ кѣщи? При това азъ съмъ старъ, а ти си младъ и нежененъ. По-скоро би трѣбвало ти да прѣдложишъ ржката си на младата и прѣкрасната принцеса.

— Разбира се, това е тъй, — въздъхна халифътъ, но кой ще гарантира, че тя е млада и прѣкрасна? То е сѣ едно, да купишъ нѣщо слѣпешката.

Дълго врѣме тѣ спориха. Най-сетнѣ, когато халифътъ се убѣди, че великиятъ везиръ прѣдпочита да си остане щръкъ, отколкото да се ожени за кукумявка, той се рѣши самъ да изпълни условието.

Кукумявката бѣ извънредно радостна. Тя